

HARLEQUIN®

021
NOVEMBER

Romantika

SUSAN MEIER

*Tema lapse esimesed
jõulud*

Susan Meier
HER BABY'S FIRST CHRISTMAS
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Linda Susan Meier.
© 2009 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M11202909
ISBN 978-9949-12-852-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee
ja e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Igal aastal, kui mu poeg jõulukaunistused elutuppa tassib, vaatan haledat valikut ja teatan, et järgmisel aastal hakkame ettevalmistustega varem pihta ja ostame ilusama kuuse.

Siis riputan kuuse otsa kõige nähtavamale kohale, kus kõik seda märkavad, tualettpaberirulli, mille mu tütar kaunistas lastesõimes roheline ja sädeleva värvi ja karraga.

Panen kohale kaunistuse oma poja pildiga, millel ta on umbes seitsmene. Riputan kuusele uhke siidist ja pitsist kübaranõelaga ehte, mille mu sõber mulle tegi, ja elektritähe, mis pole juba aastaid töötanud, aga mille me ostime jõuluõhtul aastal, mil meil rahaga väga kitsas oli.

Ent sel aastal taipasin, et ma ei riputanud lihtsalt ehteid kuusele. Ma vaatasin tagasi möödunud jõuludele. Meenutasin minevikku. Nägin oma lapsi väiksematena ja abikaasat nooremana... ja end rabelemas, et jõulud oleksid täiuslikud.

Mõnel minu sõbral on Victoria stiilis kuused, mis on nii kaunid, et mul jääb hing kinni. Mõne sõbra maja kaunistused võiksid võistelda Trump Towersi omadega. Sel aastal taipasin lõpuks, et minu jõulupuu on alati tualettpaberirullide ja piltidega, mille armastavad väikesed käed on ehetele kleepinud.

Olgu teie päevad rõõmsad ja kirkad... ning täitku kõiki teie jõule tualettpaberirullid, glasuuriga maalitud koogid ja mälestused, mis soojendavad südant.

Susan

*Denise Meyersile ja Deb Mullinsile, kes mind sel teekonnal igal
sammul toetasid! Ja 2007. aasta Jumpstart Master Classile
rannamajas Lõuna-Carolinas. Eriti Karen Doddile, kes õpetas
mind jambalaya't tegema! Igatsen teie kõigi järele!*

Esimene peatükk

Jared Johnson sõitis oma džiibiga Clover Valley Luxury Apartmentsi maa-alusest parklast tänavale ja nägi nurga peal Elise McDermotti paduvihmas seismas. Naise jalgees kõnniteel oli kohver, mähkmekest ja väike kandiline kast, käes hoidis ta turvahälli ning selle kohal kaitsvalt vihmavarju.

Aga torm oli halastamatu ja Jared arvas, et Elise ja tema laps on hetkega läbimärjad. Naise peale vihasena, et too lapsega vihma käes seisis, kui ta võiks maja fuajees oodata, peatas mees auto ja vajutas juhi kõrvalistme aknabupule.

Ta hüüdis üle istme kummardudes: “Mida kuradit sa selle tormi käes lapsega teed?”

“Ma ootan taksot, et bussijaama minna.”

Avatud aknast kuulis mees rasket California vihma vastu tuuleklaasi, katust ja kapotti tagumas. Pidades mehe karjumise põhjuseks soovi end lärmis kuuldavaks teha, mitte viha, astus naine lähemale. Tema kaunid rohelised silmad olid murest tuhmid. Tema paksud punased lokkis juuksed lendlesid tuules tema ümber.

“Ma olen tükk aega oodanud. Ja minu sõidugraafiku järgi väljub buss natuke rohkem kui tunni aja pärast. Kui ma sellest maha jään, ei jõua ma õigeaks ajaks Põhja-Carolinasse, et kõik vajalik enne jõule ära teha. Mis sa arvad, kas taksojuht unustas mind?”

“Jah!” Mees tundis süütunde torget. Naine seisis vihma käes nagu hädavares, kellel pole kuhugi minna. Kõlas nii, nagu oleks ta jõuludeks koju minemas. Oma päriskoju. Mitte korterisse, mida ta valvas, nagu oli seda teinud viimased kuus kuud Michael Feeney palvel, kes ise Euroopas oli. Ja taksojuht oli ta unustanud. Naine polnud tuulepea. Jared kippus kiirustama järeltusega, et kõik, kes tegid midagi väljaspool tema arusaama normaalsest, eksisid mingil moel.

Mees ohkas enda peale pahasena, heitis pilgu kellale ja lükkas käigukangi parkimisasendist tagurpidikäigule. Ta oleks nagunii liiga vara lennujaama jõudnud.

Jared hüppas džiibist välja ja tuli ümber auto. Ta teadis kogemusest, et selle süütundega võitlemiseks oli ainult üks võimalus. Patukahetsus.

“Kuidas oleks, kui ma viiksin su bussijaama?”

Elise McDermott põrnitses tumedapäist, hallisilmset, täiesti suurepäraselt Jared Johnsonit. Mees kandis tumeda ülikonna, valge särki ja lipsu peal kallist vihmamantlit ja sai just läbi-märjaks, sest tal polnud vihmavarju. Kui Elise oli andnud nõusoleku Michael Feeney korterit valvata, oli Michael öelnud, et Jared on see inimene, kelle poole tema äraolekul pöörduda, kui midagi peaks juhtuma. Ta oli naerdes märkinud, et Jared oli tusane, aga kui ta segamisest tekkinud pahameelest üle sai, oli ta alati nõus aitama, kas või süütundest. Ilmselt oli Jared talle küüti pakkunud, sest tundis end tema peale karjumise pärast halvasti.

“Mulle meeldiks küüt, aga sa oled kuhugi teel ja ma ei tahaks tüli teha.”

Jared sirutas käe naise kohvri järele. “See ei tee mingit tüli.”

Elise pani peopesa mehe käele kohvrisangal. “Ma räägin tõsiselt. Sa olid kuhugi teel ja mulle ei meeldi tüli teha.” Mees võis ju tahta tema peale karjumist heastada, aga ta ei pidanud seda tegema. Üksinda ja rasedana oli naine õppinud oma jalgel seisma. Teda polnud vaja poputada. “Ma kutsun uuesti takso.”

“Ma olen teel lennujaama. Aga ma jõuan liiga vara kohale. Kaugelt liiga vara. Sa teeksid mulle teene, kui lubad mul bussijaama põigata. Ma ei pea kolm tundi lennujaama ootesaalis istuma.”

“Aga...”

Enne kui naine jõudis edasi vaielda, oli mees kohvri kerge vaevaga naise käest tõmmanud. “Tule nüüd.”

Elise avas suu, et meest takistada, kuid tuul haaras tema vihmavarju ja ta ei suutnud sellest kinni hoida. Tuuleiil rebis vihmavarju tema käest ja see tõusis õhku nagu tuulelohe.

Jared viipas turvahälli poole. “Kinnita laps turvavööga,” ütles ta üle tormimüha hüüdes ja auto tagaosaga poole minnes. “Ma panen need pagasiruumi.”

Elise raputas pead. Jumal, mees oli järjekindel – ja ta ise oli peaaegu läbimärg. Kuna mees pakkus end tegema seda, mille eest naine oleks pidanud taksojuhile maksma, leidis Elise, et oleks nõme vastu vaielda.

Kui Jared oli Elise'i asjad autosse pannud, oli naine turvahälliga peaaegu valmis saanud. Ta klõpsas viimase

rihma kinni, pani auto tagumise ukse kinni ja seadis end mehe džiiibi esiistmele. Jared istus rooli taha ja pani ukse kinni. Korraga valitses õnnis kuivus ja vaikus.

Jared vajutas nuppudele, et soojendust tööle panna, ja Elise vaatas mehe silmanähtavalt kalli auto kelli ja vilesid. “Vau. Siin on nii vaikne.”

“See on auto üks müügieeliseid. See on vaikne.”

“Jah, vaikne ja... imeline. Püha müristus. See pidi küll hunniku raha maksma.”

“See pole midagi võrreldes mu klientide autodega.”

“Sinu klientide autodega võrreldes ei pruugi see ju midagi erilist olla...” Maja kuulujutuveski andmetel oli mees katusekorterist – nagu enamik elanikke Jaredit teadsid – mitme laulja, ühe lindistusstuudio ja paari filmitähe advokaat, nii et Elise ei kahelnud, et tema kliendid sõitsid uskumatult uhkete autodega. “Aga meie ülejäänutega võrreldes oled sa end hästi sisse seadnud.”

Naise kiitus paistis mehes ebamugavust tekitavat ja ta niheles istmel. Tema lõuajoon tõmbus pingule. “Ma pole alati jõukas olnud.”

Kuna naine ei tundnud teda, oli ainult paar korda fua-jees näinud, kui mees lifti ootas, et oma katusekorterisse sõita, polnud naisel aimugi, miks raha omamine meest pahandas. Aga kuna ta ei kohtu mehega enam iialgi, polnud see oluline. Mees oli, kes ta oli. Rikas. Elise oli see, kes ta oli – üksikema, kel polnud ühtki üleliigset senti. Kuus aastat tagasi, kui Elise'i ema suri, oli naine oma poiss-sõbra Patrickuga Põhja-Carolinast suurte unistustega lahkunud, kuid kukkus nii välja, et tema pidi Patrickut

üleval pidama. Kui Elise rasedaks jäi, oli mees jalga lasknud, nagu oleks tal tuli takus. Temal ja Jared Johnsonil polnud midagi ühist ja polnud mõtet lobisedes nägu teha, et see polnud nii.

Elise sättis end juhi kõrvalistmel sisse ja sulges silmad. Pealegi oli tal vaja mitme asja peale mõelda. Ta oli tagasiteel Põhja-Carolinasse, aga mitte väikelinna, kus ta üles oli kasvanud. Ta oli pärinud oma vanaema maja lapsepõlvkodu naaberlinnas. Ta oli teel oma kodulinna. Mehe juurde, kes oli tema ema maha jätnud. Mehe, keda ta isegi ei tundnud. Ja Elise polnud kindel, kas Põhja-Carolina Four Cornersi lahked asukad tervitavad teda avasüli või kohtlevad nagu katku. Ta teadis ainult, et vanaema, keda ta ei tundnudki, pärandas talle maatüki. Maja, mille ta võis loodetavasti müüa piisava summa eest, et osta kodu, kus oma laps üles kasvatada.

Seesama vanaema, kes polnud isegi tahtnud temaga kohtuda, polnud teda sugulasena tunnistanud, oli talle esimest korda elus võimaluse andnud.

Ja naine oleks rumal, kui ta sellest kinni ei haaraks.

Korraga oli autos nii vaikne, et Jared kuulis oma hingamist. See oli halb mõte. Elise oli sisuliselt võõras ja siin nad olid, vähemalt kahekümneks minutiks autos vangis ilma ühegi jututeemata. Mees kinnitas pilgu teele, heites aeg-ajalt pilgu tänavat ääristavatele kauplustele ning nägi siis Meg's Memory Marti ees jõulupuud, mis kasvas potis, kuhu mahtus kenasti nelja jala kõrgune kuusk, mida katsid

vilkuvad elektriküünlad ja kard. Mehe süda jäi seisma. Tema hingamine muutus katkendlikuks.

Jäta.

Ta on läinud.

Ta nihutas end istmel ja nägi vaeva, et mälestuste tulva ohjeldada. Ta pidi enesekontrolli kohe tagasi saama, enne kui tema lennuk New Yorgis maandub. Kui tal see ei õnnestu, on valu mõõtmatult suurem, kui ta jõuab linna, kus iga neetud asi igal neetud tänaval tuletab talle meelde ideaalselt täiuslikku elu, millest ta oli ilma jäänud. Pärast viit aastat vabandusi, et mitte koju tulla, olid tema vanevad ähvardanud Californiasse tulla koos oma sõbra “hullu-artistiga”, kui ta sel aastal taganeb. Nende meelest oli see loomuvastane, et ta nii kauaks eemale jäi. Nad pidasid teda natuke segaseks. Ta pidi neile näitama, et temaga oli kõik korras.

Isegi kui ta polnud sada protsenti kindel, et see nii oli.

Viimast mõtet tõrjudes suunas Jared mõtted eelseisvatele läbirääkimistele ühe oma kliendi lepingu üle ja ülejäänud tee bussijaama möödus vaikuses.

Jared peatas auto kõnnitee servas ja Elise hüppas vilkalt välja, kui auto seisma jäi. Jared tuli samuti autost välja ja läks džibi pagasiruumi juurde.

“Oota,” ütles ta enne naist kohvrit võttes. “Ma võtan need. Võta sina laps.”

“Pole midagi. Ma saan hakkama.”

“Ma olen kindel, et saad. Aga mul on küllalt aega. Võta seda kui minu võimalust raisata need kolm lennuni jäänud tundi.”

Naine pööritas silmi, kuid astus auto kõrvale ja lasi mehel asjad autost välja võtta. Jared pani naise kuuspaki-suuruse külmakasti ja mähkmekoti kohvri juurde ja astus tagumise ukse poole, kus Elise tagaistmelt last võttis.

Naine sättis turvahälli paremale käele ja viipas mehele, et too mähkmekoti ja külmakasti rihmad talle õlale paneks. “Ma võtan need.”

Naine ei kavatsenud lasta tal end bussijaama aidata? See oli naeruväärne. Ta suutis hädavaevu üksinda kõiki neid asju kanda.

Ent selle asemel, et vastu vaielda, ütles Jared: “Hea küll,” ning pani koti ja külmakasti naisele õlale, enne kui kohvri tema jalgade ette aetas. Siis üllatas Jared Elise’i, võttes tema paremast käest turvahälli. “Ma võtan lapse.”

“Ma saan hakkama.”

“Ma olen kindel, et saad, aga hoian teda hea meelega kuni sa pileti ostad.”

“Ma...”

“Ma tean. Saad hakkama. Aga mul on aega ja ma võin seda kasutada, et säästa sind vaevast piletite ostmise ajal lapsega jännata.”

“Tead, ega sa ei peaks inimeste peale karjumise pärast pattu kahetsema, kui sa lihtsalt lõpetaksid inimeste peale karjumise.”

Meest üllatas, et naine oli selle süütunde ja patukahetseuse värgi ära tabanud ja see tundus talle ootamatult naljakana. Ta naeratas vastu tahtmist. “Miks sa arvad, et ma tavaliselt lihtsalt ei räägi inimestega?”

“Ma pidasin sind snoobiks.”